Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
M. CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
представено на 20 май 2021 година [1]

Дело C-25/20

ALPINE BAU GmbH, Salzburg — клон Целье — в несъстоятелност,
NK, синдик в главното производство по несъстоятелност,
срещу
ALPINE BAU GmbH

(Преюдициално запитване, отправено от Višje sodišče v Ljubljani (Апелативен съд Любляна, Словения)

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по граждански дела — Производство по несъстоятелност — Тълкуване на член 32, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 — Липса на срок за предявяване на вземания в производство по несъстоятелност — Предявяване на вземания във вторично производство от ликвидатора в главното производство по несъстоятелност — Срок за предявяване, предвиден в националното право“

1. Настоящото преюдициално запитване се отнася до тълкуването на член 32, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 [2], приложим към спора ratione temporis с оглед на датата на образуване на главното производство по несъстоятелност [3].

2. Višje sodišče v Ljubljani (Апелативен съд Любляна, Словения) иска от Съда да се установи дали по отношение на синдик в главно производство по несъстоятелност, провеждано в Австрия, който иска да предяви във вторично производство, провеждано в Словения срещу същия длъжник, вземанията, които са предявени в първото, се прилагат сроковете (и последиците от неспазването им), предвидени в словенското законодателство.

[1] Език на оригиналния текст: испански.

[2] Регламент на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 160, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 143). Той е бил в сила от 31 май 2002 г. до отмяната му с Регламент (ЕС) 2015/848 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2015 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 141, 2015 г., стр. 19).

[3] Член 91 от Регламент 2015/848.

3. Съдът многократно се е произнасял по случаи на трансгранична несъстоятелност [4], но ако не греша, досега не се е произнасял по член 32 от Регламент № 1346/2000, чието прилагане на практика е свързано с немалко трудности [5].

I. Правна уредба

A. Правото на Съюза. Регламент № 1346/2000

4. Съгласно съображение 21:

„Всеки кредитор, чието обичайно пребиваване, местоживеене или седалище […] се намират в Общността, има право да предяви вземанията си срещу имуществото на длъжника във всяко [висящо] производство по несъстоятелност в рамките на Общността […]“.

5. Съгласно съображение 23:

„Настоящият регламент следва да създаде, в рамките на материята, която се регулира от него, единни правила за случаите на [стълкновение на закони], които да заменят, в рамките на обхвата им на приложение, националните норми на международното частно право. Доколкото не е предвидено друго, следва да се прилага законът на държавата членка, която е образувала производството (lex concursus). Това [стълкновително правило] следва да се прилага по еднакъв начин както към главното производство по несъстоятелност, така и към частичните производства. Lex concursus определя всички последици от производството по несъстоятелност, процесуални и материални, спрямо заинтересованите лица и съответните правоотношения. Този закон урежда всички условия за образуването, провеждането и приключването на производството по несъстоятелност“.

6. Член 4 („Приложим закон“) гласи:

„2. Законът на държавата на образуване на производството определя условията на образуването, провеждането и прекратяването на производството по несъстоятелност. Той определя по-специално:

[…]

з) предявяването, установяването и приемането на вземанията;

[…]“.

[4] Във връзка с член 4, параграф 2, буква з) от Регламент № 1346/2000, приложим по това дело, вж. решения от 9 ноември 2016 г., ENEFI (C-212/15, EU:C:2016:841, наричано по-нататък „решение ENEFI“) и от 18 септември 2019 г., Riel (C-47/18, EU:C:2019:754).

[5] Авторите са единодушни, че поради неговата сложност член 32, параграф 2 не се прилага de facto, поради което не е изменен в Регламент 2015/848. Вж. *Koller*, C. et *Slonina*, M. Information for creditors and lodging of claims. — In: *Hess*, B. et *Oberhammer*, P. European Insolvency Law (Heidelberg-Luxembourg-Vienna Report), C. H. Beck, Hart, Nomos, 2014, margs. 945 sq., по-специално marg. 951, както и *Maesch*, S. C. et *Knof*, B. Art. 45. — In: *Brinkmann*, M. European Insolvency Regulation, C. H. Beck, Hart, Nomos, 2019, marg. 18.

7. Според член 28 („Приложим закон“):

„Освен ако в настоящия регламент не е предвидено друго, приложимият закон при вторичното производство е законът на държавата членка, на чиято територия е образувано вторичното производство“.

8. Член 32 („Упражняване на правата на кредиторите“) гласи:

„1. Всеки кредитор може да предяви вземането си в главното производство и във всяко вторично производство.

2. Ликвидаторите по главното и във всяко от вторичните производства предявяват в останалите производства вземанията, които са предявени в производството, за което са назначени, при положение че в това производство са защитени интересите на кредиторите, при спазване на правото на последните да се противопоставят или да оттеглят предявените вземания при условията, които са предвидени от приложимия закон.

3. Ликвидаторът [по] дадено главно или вторично производство е оправомощен да участва, наравно с всеки от кредиторите, в друго производство, по-специално като взема участие в събранията на кредиторите“.

Б. Националното право

1. Австрийското право. Insolvenzordnung[6]

9. Съгласно член 107, параграф 1 за приемане на вземания, които са предявени извън срока за предявяване на вземанията и не са разгледани в общото съдебно заседание за установяване на съвкупността от вземанията, се насрочва специално съдебно заседание. За тези вземания се прилага член 105, параграф 1. Не се разглеждат вземания, които са предявени по-късно от 14 дни преди съдебното заседание за установяване на съвкупността от вземанията.

2. Словенското право. Zakon o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju[7]

10. Съгласно член 59, параграф 2 от него в рамките на производство по несъстоятелност кредиторът трябва да предяви своето вземане срещу неплатежоспособния длъжник в срок от три месеца от датата на публикуване на известието за откриване на такова производство, освен ако не е предвидено друго в параграфи 3 и 4 от същия член[8].

[6] Общ закон за производството по несъстоятелност.

[7] Закон за финансовите операции, производствата по несъстоятелност и принудителната ликвидация (наричан по-нататък „ZFPPIPP“) (Uradni list RS № 126/2007 с последващи изменения).

[8] В тези два параграфа става въпрос за вземания, които възникват въз основа на подлежащи на обжалване или обжалвани правни актове.

11. В съответствие с член 298, параграф 1, ако вземането е обезпечено с право на предпочтително удовлетворение, кредиторът е длъжен да предяви в производството по несъстоятелност, в предвидения за предявяване на вземането срок, и привилегията, освен ако не е предвидено друго в член 281, параграф 1 [9] или в член 282, параграф 2 [10].

12. Член 296, параграф 5 предвижда, че ако кредитор пропусне срока за предявяване на вземането, неговото вземане към длъжника по несъстоятелността се погасява и съдът отхвърля просроченото искане за предявяване на вземането.

13. Според член 298, параграф 5, в случай че кредиторът не спази срока за предявяване на правото на предпочтително удовлетворение, това право се погасява.

II. Фактите, производството и преюдициалният въпрос

14. С определение от 19 юни 2013 г. Handelsgericht Wien (Търговски съд Виена, Австрия) образува производство по несъстоятелност срещу дружество ALPINE Bau GmbH.

15. Първоначално производството започва като оздравително, но на 4 юли 2013 г. е преквалифицирано като производство по несъстоятелност.

16. От определението на Handelsgericht Wien (Търговски съд Виена) от 5 юли 2013 г. следва, че производството срещу ALPINE Bau GmbH е „главно производство по несъстоятелност“ по смисъла на член 3, параграф 1 от Регламент № 1346/2000.

17. На 6 август 2013 г. синдикът по главното производство по несъстоятелност [11] подава до Okrožno sodišče v Celju (Окръжен съд Целье, Словения) искане за образуване на вторично производство по несъстоятелност срещу ALPINE BAU GMBH, Salzburg — дъщерно дружество Целье.

18. С решение от 9 август 2013 г. Okrožno sodišče v Celju (Окръжен съд Целье):

– образува вторично производство срещу посоченото дъщерно дружество,

– уведомява кредиторите и ликвидаторите, че съгласно член 32 от Регламент № 1346/2000 могат да предявят вземанията си в главното производство и във всяко вторично производство. Той посочва това в известие, публикувано същия ден на уебсайта на Agencija Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve (Агенция на Република Словения за публичните съдебни регистри и свързаните с тях услуги).

19. В известието се посочва, че предявяването на вземанията (привилегировани или не) във вторичното производство трябва да се извърши в срок от три месеца, считано от публикуването му. В него също така се напомня, че ако вземанията и правата на предпочтително удовлетворение не бъдат предявени в срок, те ще се погасят по отношение на длъжника в това вторично производство и съдът ще отхвърли искането съгласно член 296, параграф 5 или член 298, параграф 5 от ZFPPIPP.

[9] Този параграф се отнася до вземанията, ползващи се с привилегия в производството по принудително изпълнение, чието провеждане не се засяга от образуването на производството по несъстоятелност.

[10] Този параграф урежда вземанията, ползващи се с привилегия, които могат да се реализират по извънсъдебен ред.

[11] Когото по-нататък ще наричам „NK“.

20. На 30 януари 2018 г. NK подава искане за предявяване на вземания (на основание член 32, параграф 2 от Регламент № 1346/2000) във вторичното производство по несъстоятелност. Той е поискал от Okrožno sodišče v Celju (Окръжен съд, Целье) то да бъде уважено и включено във всяко последващо разпределение на суми на кредиторите в рамките на това производство.

21. С определение от 5 юли 2019 г. Okrožno sodišče v Celju (Окръжен съд, Целье) отхвърля искането като просрочено, в съответствие с член 296, параграф 5 от ZFPPIPP.

22. NK обжалва това определение пред Višje sodišče v Ljubljani (Апелативен съд Любляна, Словения), който отправя до Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 32, параграф 2 от Регламент № 1346/2000 да се тълкува в смисъл, че по отношение на предявяването на вземания във вторично производство от ликвидатора по главното производство по несъстоятелност се прилагат разпоредбите относно сроковете за предявяване на вземанията на кредиторите и относно последиците от несвоевременното предявяване съгласно закона на държавата, в която се провежда вторичното производство?“.

III. Производството

23. Актът за преюдициално запитване е постъпил в Съда на 20 януари 2020 г.

24. Писмени становища представят ALPINE BAU GmbH, NK, правителствата на Република Полша и Република Словения, както и Комисията. Не е счетено за необходимо провеждането на съдебно заседание.

IV. Анализ

A. Предварителни уточнения

25. Член 32, параграф 2 от Регламент № 1346/2000 предвижда, че всеки ликвидатор, независимо дали е по главното или вторичното производството, е оправомощен (евентуално е длъжен)[12] да *предяви*[13] в останалите производства по несъстоятелност, образувани срещу същия длъжник, вземанията, които са предявени в производството, за което е назначен.

26. Регламент № 1346/2000 не предвижда изрично в кой момент трябва да се използва описаната възможност. Поради това запитващата юрисдикция иска да се установи дали сроковете (и последиците от неспазването им), уредени в правото на държавата членка, в която е образувано вторичното производство, се прилагат по отношение на ликвидатора по главното производство по несъстоятелност.

[12] Точки 68 и сл. от настоящото заключение.

[13] Изразите, използвани в текстовете на различните езици, съдържат нюанси, които допринасят за очертаването на това понятие. Действието на синдика се състои в „presentar su crédito“ (на испански език), „produire sa créance“ (на френски език), „lodge his claim“ (на английски език), „insinuare il propio credito“ (на италиански език), „reclamar o respectivo crédito“ (на португалски език) и „seine Forderung anmelden“ (на немски език). След извършването на това действие вземанията се считат за предявени, претендирани, заявени, посочени или вписани, които определения биха могли да се използват без разлика. Въпреки това ще се придържам поначало към израза „предявени вземания“.

27. С изключение на NK участниците в производството пред Съда клонят към мнението, че режимът на сроковете за предявяване на вземанията и последиците от просроченото предявяване се урежда от lex concursus за всяко производство.

28. Според NK обаче установяването и приемането на вземанията в главното производство следва да предхожда предявяването им в което и да е от останалите производства. Той имплицитно поддържа, че сроковете за това предявяване се определят в съответствие с lex concursus за главното производство.

29. Споделям мнението, изразено от повечето участници в производството във връзка с правото, което урежда сроковете за предявяване на вземанията във вторичните производства. Освен това не съм съгласен с тезата на NK по отношение на установяването и приемането на вземанията преди предявяването им във вторичното производство.

30. Преди това трябва да разгледам някои аспекти на европейската система за трансгранична несъстоятелност, които ще помогнат да се разбере по-добре това, за което става въпрос в преюдициалното запитване.

Б. Трансгранична несъстоятелност

1. Правна уредба[14]

31. Първите предложения за уреждане на трансграничната несъстоятелност за (днешния) Европейски съюз водят началото си от 60-те години на миналия век. Още тогава е съществувало убеждението, че само една обща правна уредба може да се справи с опортюнистичното поведение на неплатежоспособния длъжник или неговите кредитори и да създаде условия за ефикасно управление на предприятие в затруднено положение, чието имущество се намира в различни държави членки.

32. След няколко неуспешни опита, на 23 ноември 1995 г. е открита за подписване Конвенция относно производството по несъстоятелност (наричана по-нататък „Конвенцията“)[15], която така и не влиза в сила. Тя е придружена от доклад, изготвен и договорен от държавите[16]. Макар че този документ никога не бива приет официално, той се използва като основа за тълкуването на приетите след Конвенцията текстове, когато в тях е възпроизведено нейното съдържание[17].

33. Регламент № 1346/2000 е изготвен въз основа на Конвенцията. Член 32 от него конкретно възпроизвежда разпоредба от същата.

[14] Няма да разглеждам уредбата на несъстоятелността на застрахователните дружества, кредитните институции, инвестиционните дружества, които предоставят услуги, свързани със съхраняване на парични средства или ценни книжа на трети лица, и на организациите за колективни вложения, за които Регламент № 1346/2000 не се прилага (член 1, параграф 2, възпроизведен в Регламент 2015/848).

[15] Документ на Съвета CONV/INSOL/X1.

[16] Докладът е известен с името на неговите автори M. Virgós и E. Schmit. Той датира от 8 юли 1996 г., а референтният му номер е документ на Съвета № 6500/1/96 REV1 DRS (CFC).

[17] Вж. по-специално позоваванията на доклада в заключенията на следните генерални адвокати: Jacobs по дело Eurofood IFSC (C-341/04, EU:C:2005:579), т. 2, 95, 103, 131, 141, 143 и 150, Ruiz-Jarabo Colomer по дело Seagon (C-339/07, EU:C:2008:575), т. 30 и сл., Szpunar по дело Lutz (C-557/13, EU:C:2014:2404), т. 48, 58 и 60, Bobek по дело ENEFI (C-212/15, EU:C:2016:427), т. 70 и Bot по дело Riel (C-47/18, EU:C:2019:292), т. 52 и 55.

34. През 2012 г., в съответствие с член 46 от Регламент № 1346/2000, Комисията изготвя доклад за прилагането му. Към него тя прилага предложение за изменение [18], довело до приемането на Регламент 2015/848, който е общоприложим от 26 юни 2017 г. за производствата, открити на тази дата или след нея.

35. В текста от 2015 г. е запазен в същността си предишният текст, като са внесени подобрения, доколкото представляват интерес тук, относно взаимосвързаността на паралелните производства по несъстоятелност, информирането на кредиторите и предявяването на вземанията им в държава членка, различна от държавата членка, където е тяхното обичайно пребиваване, местоживеене или седалище [19].

36. В частност разпоредбата, за чието тълкуване се отнася настоящото преюдициално запитване — понастоящем член 45 от Регламент 2015/848 — не е изменена.

2. Моделът на Регламент № 1346/2000

37. Регламент № 1346/2000 съдържа правила за международната съдебна компетентност, приложимото право, признаването и изпълнението на решения и координирането на производствата. Като цяло той изгражда система по модела на „умерената“ или „ограничената универсалност“ [20].

а) Множество производства (главно и вторични)

38. Възприетият модел отчита факта, че единно производство по несъстоятелност с универсален обхват може да се окаже непрактично. Поради това той позволява наличието на други „частични“ производства наред с главното производство (отделни, ако предхождат образуването на главното производство, и частични, ако са образувани впоследствие), които се свеждат до имуществото, намиращо се на територията на държавата, в която са образувани [21].

39. Главното производство се образува от „съдилищата на държавата членка, на чиято територия е разположен центърът на основните интереси на длъжника“ [22]. Действието му обхваща както съвкупността от вземанията, така и масата на несъстоятелността. За да се образува производство в друга държава членка, се изисква длъжникът да притежава предприятие в нея. Съвкупността от вземанията обхваща само имуществото на длъжника на тази територия [23].

[18] Предложение за Регламент на Европейския парламент и на Съвета за изменение на Регламент (ЕО) № 1346/2000 относно производството по несъстоятелност, COM/2012/0744 окончателен.

[19] Другите нововъведения не засягат настоящия спор: свързани са с въвеждането на „предшестващи производството по несъстоятелност“ и „хибридни“ производства, които много държави членки са въвели след приемането на Регламент № 1346/2000; с вписването на производствата и взаимосвързаността на регистрите и с уредбата на трансграничната несъстоятелност на групи дружества.

[20] Взети са елементи от *частичния* модел, който разделя производството по несъстоятелност на толкова производства, колкото са държавите, в които длъжникът притежава активи, разделяйки също така масата на несъстоятелността и съвкупността от вземанията по всяко едно от тях; и от *универсалния* модел, който в най-крайната си формула предвижда единно производство за всички активи, както и само един приложим правен ред за цялото имущество на длъжника, независимо от местонахождението му.

[21] Вж. съображение 11 от Регламент № 1346/2000. Причините да се иска образуване на вторично производство, са различни в зависимост от това кой е молителят; по това дело това е синдикът по главното производство (NK).

[22] Член 3, параграф 1 от Регламент № 1346/2000.

[23] Член 3, параграф 2 от Регламент № 1346/2000.

40. В частичните и вторичните производства масата на несъстоятелността обхваща всички кредитори на длъжника. Всеки кредитор, чието обичайно пребиваване, местоживеене или седалище се намира в Съюза [24], има право да „предяви вземанията си срещу имуществото на длъжника“ във всяко производство, образувано в държавите членки, обвързани от Регламент № 1346/2000 [25].

41. Едновременната висящност на няколко производства по несъстоятелност във връзка с един и същ длъжник поражда необходимостта те да бъдат координирани. За тази цел Регламент № 1346/2000 предвижда материални правила като свързаното с разпределението на приходите от осребряването на имуществото [26] и правила за сътрудничество между ликвидаторите, по-специално чрез достатъчен обмен на информация [27].

42. Със същата цел (да се гарантира координиране на висящите производства) законодателят признава за доминиращо производството, открито в държавата, в която е разположен центърът на основните интереси на длъжника. Това признаване се изразява във възможността ликвидаторът, назначен за главното производство, да се намесва и във вторичните производства в определени аспекти (като например да предложи план за оздравяване или да поиска спиране на осребряването на масата на несъстоятелността във вторичното производство) [28].

б) Приложим закон

43. Регламент № 1346/2000 въвежда не *европейско право за несъстоятелността*, а единни стълкновителни норми, които определят кое национално право се прилага за всяко производство, както и неговото действие.

44. Наред със стълкновителните норми той съдържа пряко приложими материални или процесуални норми, които изместват тези на законодателствата на държавите членки [29].

45. Освен ако не е предвидено друго в самия Регламент № 1346/2000, правото на държавата на образуване на производството (lex concursus) се прилага за всяко производство, независимо дали е главно, частично или вторично [30].

46. Изборът на lex concursus, който е обичаен в актовете, уреждащи трансграничната несъстоятелност, се основава на три съображения [31]:

– единност на решенията, която е необходима за успешното приключване на едно колективно производство, каквото е производството по несъстоятелност, и за внасяне на яснота за заинтересованите лица относно техните задължения и права,

[24] Въпросът дали са включени и кредиторите, чието местоживеене е в трети страни, не допринася с нищо в разглеждания случай.

[25] Съображение 21 и член 32, параграф 1 и член 39.

[26] Съображение 21 и член 20, параграф 2.

[27] Съображение 20 и член 31.

[28] Съображение 20 и членове 31, 33, 34 или 37.

[29] Част от тези норми се отнасят до предявяването на вземания от чуждестранни кредитори, поради което са релевантни за това дело. Никоя обаче не засяга въпроса за сроковете.

[30] Член 4 за главното производство и член 28 за вторичните. Стълкновителните норми, които дерогират lex concursus, се съдържат в членове 5—15, които засягат, въпреки систематичното им място, и lex concursus за вторичното производство.

[31] *Virgós Soriano*, M. et *Garcimartín Alférez*, F. J. Comentario al Reglamento Europeo de Insolvencia. Thomson-Civitas, 2003, т. 118.

– улесняване на воденето на съдебния процес, като се направи така, че да съвпаднат forum и ius. По този начин се избягват и разходите, свързани с доказването и с прилагането на чуждестранното право,

– осигуряване на прилагането към всички кредитори на даден длъжник на едно и също право в рамките на всеки процес, що се отнася до положението им в производството по несъстоятелност.

47. Поради това lex concursus трябва да урежда образуването, провеждането и приключването на производството по несъстоятелност по отношение на неговите материалноправни и процесуалноправни аспекти.

48. В съответствие с този критерий чрез неизчерпателен списък[32] член 4 от Регламент № 1346/2000 предоставя на правото на държавата на образуване на производството определянето по-специално на някои елементи. Към тях спада, с предвидените в посочения регламент изключения[33], „предявяването, установяването и приемането на вземанията“[34].

в) Право, уреждащо предявяването на вземанията

49. От гореизложеното произтичат три последици за кредиторите (които са безспорни по отношение на тези, намиращи се в Европейския съюз) в случаите на трансгранична несъстоятелност:

– правото им да предявят вземането във всяко производство, главно или вторично (или съответно частично), открито срещу същия длъжник в държава членка, обвързана от Регламент № 1346/2000,

– кредиторът следва да упражни това право в съответствие с правото, приложимо към производството, в което избере да предяви вземането,

– приемането на вземане в дадено производство не означава, че то ще бъде автоматично прието и в друго производство; установяването и приемането на вземанията зависят от приложимото към всяко производство право[35].

[32] Решение ENEFI, т. 21.

[33] Едно от тези изключения е член 32, параграфи 1 и 2, който установява пряко приложими правила относно предявяването на вземанията.

[34] Член 4, параграф 2, буква з). Същото приложно поле има и член 28, който, както посочих, се отнася до приложимото право към вторичните производства по несъстоятелност.

[35] Решение от 18 септември 2019 г., Riel (C-47/18, EU:C:2019:754), т. 53: „Правилата относно установяването и приемането на вземанията се определят от закона на държавата членка, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност“. Не е нужно условията и лицата, които могат да се противопоставят, да са едни и същи във всяка правна система.

50. Осъзнавайки трудностите, свързани с предявяването на вземания в производства, образувани в чужбина, законодателят въвежда в Регламент № 1346/2000 някои специфични разпоредби:

– съгласно член 32, параграф 2 не е необходимо вземанията да се предявяват от кредиторите: това може да направи вместо тях назначеният по дадено производство ликвидатор във връзка с вземанията, които са предявени в него [36],

– съгласно член 40 той е длъжен да информира всички кредитори, които са известни и чието местоживеене, обичайно пребиваване или седалище се намират в държава членка, различна от държавата, в която е образувано производството. Съобщението, което се изпраща поименно, трябва да е с минимално съдържание, включващо сроковете за предявяване на вземанията и последиците при неспазването им [37].

51. Регламент № 1346/2000 не уеднаквява сроковете за предявяване на вземанията. Той не ги уеднаквява във връзка с никое производство и с никой конкретен участник [38].

52. Следователно в приложното поле на съответния lex concursus за всяко производство държавите членки могат да уредят сроковете по един или друг начин, при условие че спазят принципите на ефективност и равностойност [39].

B. Срок за предявяване на вземанията от ликвидатора

53. Ще пристъпя към тълкуването на член 32, параграф 2 от Регламент № 1346/2000, като изложа причините, поради които според мен ликвидаторът по главното производство следва да спазва сроковете, предвидени в законодателството на държавата на образуване на вторично производство, ако иска в него да предяви вземанията, които са предявени в първото.

54. За целта ще използвам обичайните тълкувателни методи, т.е. буквалното, историческото, телеологическото и систематичното тълкуване.

1. Буквално тълкуване

55. След като се допуска наличието на множество производства по несъстоятелност срещу един и същ длъжник, член 32, параграф 2 от Регламент № 1346/2000 предвижда, че „ликвидаторите по главното и във всяко от вторичните производства предявяват в останалите производства вземанията, които са предявени в производството, за което са назначени […]“.

[36] Доклад Virgós-Schmit, т. 236. В доклада е посочена и целта да се увеличи влиянието на ликвидаторите в останалите производства, които са открити срещу същия длъжник. Истинността на това твърдение зависи от тълкуването на член 32, параграф 3, във връзка с който има съмнения: вж. *Maesch*, S. C., *Knof*, B., loc. cit., margs. 21 и 22. По-конкретно, един от спорните аспекти е дали правото на участие на ликвидатора по този член е обусловено от това да е предявил вземанията на представляваните от него кредитори: *Wessels*, B. International Insolvency Law (Part II — European Insolvency Law). Wolters Kluwer, 2017, aps. 10866 и 10868.

[37] Другите разпоредби в това отношение, като отнасящата се до съдържанието на изявлението за предявяване на вземането (член 41) или езиците, на които се изготвя съобщението (член 42), са извън обхвата на настоящото преюдициално запитване.

[38] Това е един от аспектите, определени като проблематични в доклада на Комисията относно прилагането на Регламент № 1346/2000, който споменах по-горе. Вж. понастоящем член 55, параграф 6 от Регламент 2015/848.

[39] За прилагането на тези принципи във връзка с Регламент № 1346/2000 вж. решение от 15 октомври 2015 г., Nike European Operations Netherlands (C-310/14, EU:C:2015:690), т. 28.

56. Нищо в текста не сочи, че вземанията трябва да се предявяват в един или в друг момент. Следователно трябва да се прилага общият режим, т.е. този, който произтича от основната стълкновителна норма (членове 4 и 28 от Регламент № 1346/2000), която, както изтъкнах по-горе, посочва lex concursus на държавата на образуване на всяко производство [40].

57. По-специално, от член 4, параграф 2, буква з) следва, че правото на държавата на образуване на производството определя режима на предявяването, установяването и приемането на вземанията, което включва сроковете за предявяването им. Процесуалноправната квалификация на този въпрос също би довела до прилагането на закона на сезирания съд, дори при липсата на изрична разпоредба [41].

58. В потвърждение на това тълкуване е решение ENEFI. В него освен това се посочва, че lex concursus се прилага и към последиците от неспазването на правилата относно предявяването на вземанията, и по-конкретно на сроковете [42].

2. Историческо и телеологическо тълкуване

59. Член 32, параграф 2 от Регламент № 1346/2000 възпроизвежда съответстващата му разпоредба от (невлязлата в сила) Конвенция. От приемствеността между двата акта се извежда, че и в двата текста предявяването на вземанията от ликвидатора изпълнява еднаква функция и преследва идентична цел. Поради това и изискванията за това предявяване трябва да са едни и същи.

60. Член 32 от Конвенцията е въведен по модела на умерена универсалност, при който е възможно наличието на множество производства по несъстоятелност срещу един и същ длъжник. Параграф 1 от него установява като изключение от правилото за прилагане на lex concursus към предявяването на вземанията правото на всеки кредитор да предяви вземанията си в производство по негов избор [43] или дори в няколко [44].

61. За да се улесни упражняването на това право [45], е разработен механизъм, който възлага на ликвидатора по всяко производство предоставянето на *услуга* [46] на представляваните от него кредитори: синдикът предявява тези вземания в останалите образувани производства [47], като се запазва възможността за противопоставяне от страна на притежателя на всяко вземане.

[40] Точки 45 и сл. от настоящото заключение.

[41] Във връзка с това правило в Регламент 2015/848, *Piekenbrok*, A. Art. 7. — In: *Brinkmann*, M., loc. cit., marg. 69. Член 55, параграф 6 от него изрично предвижда прилагането на lex concursus на държавата членка на образуване на производството към срока за предявяване на вземания от кредиторите.

[42] Решение ENEFI, т. 18: „[…] последиците от неспазването на правилата на lex fori concursus относно предявяването на вземанията, и по-конкретно на предвидените в това отношение срокове, трябва също така да се преценяват въз основа на посочения lex fori concursus“.

[43] Излишно е да споменавам, че предявяването на вземането само по себе си не е цел, а стъпка, за да могат кредиторите да упражнят правата си (като кредитори на неплатежоспособния длъжник) и да участват в разпределението на приходите от осребряването на имуществото.

[44] Доклад Virgós-Schmit, т. 235. Член 39 от Конвенцията (чието съдържание е възпроизведено в Регламент № 1346/2000) също предвижда това право във връзка с кредиторите, чието местоживеене, обичайно пребиваване или седалище се намира в държава членка, различна от тази, в която е образувано производството.

[45] По-специално за „малките кредитори“, чиито вземания могат да бъдат вписани в повече от едно производство без прекомерни разходи. Доклад Virgós-Schmit, точка 36, номер 2.

[46] Идеята за „услуга“ се среща в *Kemper*, J. Art. 32. — In: *Kübler*, B. M., *Prütting*, H. et *Bork*, R. Kommentar zur Insolvenzordnung. C. H. Beck, 2015, marg. 4; във връзка със сегашния член 45, в *Mankowski*, P., *Müller*, M. et *Schmidt*, J. Europäische Insolvenzverordnung. 2015, C. H. Beck, 2016, marg. 51.

[47] Доклад Virgós-Schmit, т. 236.

62. За да изпълни задачата си, синдикът е *оправомощен* съгласно Конвенцията да предяви в останалите производства вземанията, които са предявени в производството, в което действа. В известна степен той действа вместо кредиторите от тяхно име и за тяхна сметка [48] и *трябва* да извърши предявяването на вземанията, доколкото интересите на тези кредитори са защитени по този начин.

63. Решението за предявяване на вземане обаче не предполага промяна на титуляря му: вземането продължава да принадлежи на всеки отделен кредитор. Конвенцията запазва правото на кредиторите, като им позволява както да се противопоставят на предявяването от ликвидатора, така и да оттеглят предявеното в друго производство вземане [49].

64. В съответствие с този принцип предявяването от страна на ликвидатора поражда същите последици като предявяването от самия кредитор [50]. Накрая, еднакви са и условията и сроковете за това, които според Конвенцията се уреждат от lex concursus, независимо от това кой предявява вземанията [51].

3. Систематично тълкуване

а) Задължението на ликвидатора, продължение на правото на кредитора

1) Мястото на ликвидатора в член 32 от Регламент № 1346/2000

65. Задължението, което съгласно член 32 от Регламент № 1346/2000 има ликвидаторът, се намира след нормата, която предоставя правото на кредиторите да предявят вземанията си във всяко производство по несъстоятелност.

66. Мястото на разпоредбата потвърждава изложеното по-горе относно генезиса ѝ и нейната цел: мястото на назначен за дадено производство ликвидатор, който предявява вземанията във всяко друго производство, следва и е подчинено на заеманото от самите кредитори място [52].

67. Ако връзката между ликвидатора и кредиторите обосновава прилагането на един и същ режим спрямо тях при предявяване на вземанията в друго производство, предимството, предоставено на кредитора, потвърждава, че именно неговото положение определя този режим. Така:

– lex concursus, който е приложим при предявяване на вземанията по силата на членове 4 и 28 от Регламент № 1346/2000, се прилага както към кредиторите, така и към ликвидаторите,

[48] Доклад Virgós-Schmit, т. 238. В идеалния случай *само* кредиторът *или* синдикът предявява вземането в паралелното производство. Една от свързаните с нормата трудности обаче се състои в това, че тя отваря врата за предявяване на едно вземане два пъти в едно и също производство: от синдика *и* от кредитора. Вж. точка 95 от настоящото заключение.

[49] Член 32, параграф 2 in fine от Регламент № 1346/2000. Доклад Virgós-Schmit, т. 237. Независимостта на правото на кредитора и на решението му да го упражни е отправната точка на член 32, параграф 1.

[50] Доклад Virgós-Schmit, т. 238.

[51] Член 4, параграф 2, буква з) от Конвенцията и доклад Virgós-Schmit, т. 238 и 267.

[52] Това второстепенно място на ликвидатора е специфично: свързано е пряко с транснационалния характер на несъстоятелността. Освен това в Регламент № 1346/2000 ликвидаторът не представлява само интересите на длъжника или на кредиторите; неговата задача е да осигури най-доброто решение за двете страни под надзора на даден орган (който може и да е съдебен).

– освобождаването на ликвидатора по дадено производство от сроковете за предявяване, предвидени в приложимия за останалите производства lex concursus, би било възможно, ако от освобождаването се ползват и кредиторите. Глава IV от Регламент № 1346/2000, с която са въведени материални норми, дерогиращи lex concursus в полза на кредиторите с обичайно пребиваване, местоживеене или седалище в държава членка, различна от държавата на образуване на производството, обаче не предвижда такава възможност [53].

2) Ползата от предявяването на вземанията от ликвидатора

68. Синдикът не само е *оправомощен* да предяви в останалите производства вземанията, предявени в неговото производство, но е и *длъжен* да го направи, доколкото интересите на кредиторите са защитени по този начин [54].

69. *Правомощието* да предяви вземанията, предоставя на ликвидатора активна процесуална легитимация във всички производства, независимо дали тя е предвидена в законодателството на държавата на образуване на производството. По този начин му се дава възможност да изпълни правното си задължение и [55] се гарантира постигането на целта на член 32, параграф 2 от Регламент № 1346/2000.

70. *Задължението* на ликвидатора обаче не е безусловно: изисква преценка на ползата [56] или потенциалните предимства от предявяването във вторичното производство на вземанията, които са предявени в производството, за което е назначен.

71. Тази преценка не се извършва за всяко отделно вземане и за очакванията за събирането му [57]. По-скоро е обща преценка за съвкупността от вземанията [58], предявени в производството, за което е назначен.

72. Конкретният кредитор следва да извърши индивидуална оценка съгласно приложимото към вземането право, а по отношение на неговия ред — съгласно правото на държавата, в която предявява вземането, по чисто практически съображения [59].

[53] Вж. в замяна на това член 55 от Регламент 2015/848.

[54] В доктрината често се среща *правомощие* или възможност, предоставена на синдика: вж. например *Geroldinger*, A. Verfahrenskoordination im Europäischen Insolvenzrecht. Manzsche Veerlags- und Universitätsbuchhandlung, 2010, стр. 317; във връзка с Регламент 2015/848, *Maesch*, S. C. et *Knof*, B., loc. cit., marg. 12. В доклада Virgós-Schmit, т. 236 е използвана думата *право*. Всъщност Регламент № 1346/2000 установява *задължение* на ликвидатора да предяви в останалите производства по несъстоятелност вземанията, които са предявени в неговото. Възможно е обаче националните законодателства да изискват предоставяне на конкретно право на синдика. Регламент № 1346/2000 го предоставя имплицитно в член 32, параграф 2, като изменя в това отношение lex concursus.

[55] Въз основа на задължителния характер един автор приема, че в случай на неизпълнение може да се ангажира отговорността на ликвидатора: *Raimon*, M. Le règlement communautaire 1346/2000 du 29 mai 2000 relatif aux procédures d'insolvabilité. LGDJ, 2007, т. 716.

[56] В доклада Virgós-Schmit, т. 239, като пример за полза е посочена хипотезата, при която синдикът установи, че активите, които трябва да се разпределят в останалите производства, са толкова значителни, че дори хирографарните кредитори в неговото производство могат да получат „част“ заедно с хирографарните кредитори, които са предявили вземанията си в тези други производства.

[57] Предявяването трябва да се извърши така, че всяко вземане и неговият титуляр да могат да бъдат индивидуализирани от ликвидатора по производството, в което се предявява вземането.

[58] Може да става въпрос за всички вземания или до тези на определен клас кредитори: Доклад Virgós-Schmit, т. 239.

[59] Доклад Virgós-Schmit, т. 239. За приложимия закон към реда за изплащане на вземанията вж. член 4, параграф 2, буква и) от Регламент № 1346/2000.

73. Следователно за предявяването на дадено вземане неговият притежател има последната дума (т.е. кредиторът), за когото в член 32, параграф 2 in fine от Регламент № 1346/2000 е запазена възможността да се противопостави на предявяването от ликвидатора или да оттегли вземането, ако прецени, че това предявяване не е приемливо за него [60].

74. Всъщност ликвидаторът не защитава друг или по-висш интерес от този на кредиторите, който би обосновал прилагането на специален режим спрямо него при предявяването на вземанията в други производства. „Възвратният клапан“ на системата, който връща обратно на всеки отделен кредитор решението дали да предяви вземането си, потвърждава сближаването между интересите на ликвидатора и на кредиторите.

75. Причините, поради които оценката на ликвидатора не е същата като тази на кредитора, не са догматични, а практически [61]. Кредиторът, който е предявил вземането си в дадено производство, по принцип проявява интерес да го получи от имуществото на длъжника там, където то се намира [62]. Изхождайки от тази предпоставка, е оправдано задачата на ликвидатора да се ограничи до претеглянето на предимствата и недостатъците по отношение на съвкупността от вземания, предявени в производството, в което той действа.

б) Длъжен ли е ликвидаторът да предяви вземанията във всяко производство?

76. Член 32, параграф 2 от Регламент № 1346/2000 се намира в глава III от него, която се отнася до *вторичните* производства по несъстоятелност. Задължението, предвидено в тази разпоредба, обаче се отнася буквално до всички ликвидатори както по главното, така и по вторичното производство. И едните, и другите следва „да предявят в останалите производства вземанията, които са предявени в производството, за което са назначени“ [63].

77. Това не означава, че по силата на систематичното място на този член ликвидаторът по *главното* производство се ползва с особен статут в сравнение с ликвидаторите по останалите висящи производства при предявяването на вземанията, които са предявени в главното производство.

78. Подчиненият характер на вторичните производства спрямо производството, което се образува в държавата, в която се намира центърът на основните интереси на длъжника, действително води до особен статут на ликвидатора по това производство спрямо останалите [64]. Регламент № 1346/2000 обаче не му дава привилегия при предявяването на вземанията, която да може да се прояви под формата на неспазване на сроковете, предвидени в съответния lex concursus за всяко производство.

[60] Обратно, ако ликвидаторът не предяви дадено вземане, кредиторът има възможност да го направи.

[61] Целта на оценката на всеки участник не е различна; променя се нейната задълбоченост.

[62] Това е така по-конкретно, когато предявяването се извършва в производство, образувано в държавата, в която се намира центърът на интересите на длъжника, където имуществото е универсално. Последващото образуване на производство в друга държава (следователно вторично производство) води до изваждане на имуществото на длъжника на територията от тази съвкупност. Може с основание да се предположи, че всеки кредитор, който е предявил вземането си в главното производство, поначало (следователно освен ако той не посочи друго) има интерес това вземане да се вземе предвид и във вторичното производство или производства.

[63] Най-вероятният сценарий на практика е синдикът по главното производство да ги предяви във вторичните: *Virgós Soriano*, M. et *Garcimartín Alférez*, F. J., loc. cit., marg. 425.

[64] Точка 42 от настоящото заключение.

в) Връзка с глава IV от Регламент № 1346/2000

79. Глава IV от Регламент № 1346/2000, озаглавена „Информиране на кредиторите и предявяване на вземанията им“, съдържа норми, дерогиращи lex concursus, които като член 32, параграф 2 имат за цел да улеснят предявяването на вземанията.

80. Тези пряко приложими норми улесняват кредиторите с обичайно пребиваване, местоживеене или седалище на територията на държава членка, различна от тази, в която е открито производството по несъстоятелност. Считам, че те биха могли да се прилагат mutatis mutandis и към ликвидатора по чуждестранно производство.

81. Няма причина професионалните знания, които основателно може да се предположи, че притежава ликвидаторът, да включват и *трансграничната* несъстоятелност, нито да водят до по-строги условия за действия, които биха могли да извършват и самите кредитори, когато с поемането им ликвидаторът просто им предоставя услуга, извършвайки ги вместо тях[65].

82. В Регламент № 1346/2000 никоя от посочените норми не споменава режима на сроковете[66]. Значението на това мълчание е двойствено: а) затруднява твърдението, че по отношение на ликвидатора не се прилага общото решение, т.е. lex concursus за всяко производство; и б) ако той се прилага, задължава да се установи чрез тълкуване кое решение би се прилагало вместо общото[67].

83. Неприлагането по отношение на ликвидатора на сроковете, предвидени в lex concursus за всяко производство, в крайна сметка би довело до различно, непредвидено и нерегламентирано третиране спрямо него (и съответно спрямо кредиторите, чиито вземания предявява)[68] в сравнение с местните кредитори, за които се прилагат тези срокове и последиците от просроченото предявяване на вземанията им[69].

4. Обобщение

84. В обобщение считам, че за предявяването на вземанията от ликвидатора (по главното производство по несъстоятелност) във вторично производство се прилагат сроковете, предвидени в правото на държавата на образуване на последното.

85. Този извод се налага и от прагматична гледна точка. Ако по отношение на ликвидатора тези срокове не се прилагаха във вторичното производство, неговото управление, развитие и провеждане би било обречено на сериозни неудобства.

65 Точка 61 от настоящото заключение.

66 Вж. за сметка на това член 55, параграф 6 от Регламент 2015/848. Различно е, когато самият lex concursus съдържа за синдика по чуждестранното производството или за чуждестранните кредитори специално правило именно с оглед на този характер. Според мен Регламент № 1346/2000 допуска това различно третиране, което всъщност има за цел да възстанови материалното равенство между всички кредитори.

67 Към което се добавя проблемът, че решението трябва да бъде еднакво.

68 Към отделното предявяване от всеки кредитор също би продължил да се прилага lex concursus на държавата членка, в която се провежда производството, в което се предявяват вземанията.

69 Тъй като предявяването на вземанията е свързано с участието в разпределението на приходите от осребряването на имуществото, в крайна сметка се засяга правилото pari passu.

Г. Предявени вземания (а не „установени и приети“)

86. От съображения за изчерпателност ще разгледам накратко предложеното от NK тълкуване на член 32, параграф 2 от Регламент № 1346/2000. Според него във вторичното производство по несъстоятелност могат да се предявят само вземанията, които са предявени в главното, след като са *установени и приети* в него.

87. Считам, че тезата на NK не се потвърждава в буквата на посочения член нито от генезиса или целта му, нито пък може да се изведе от систематичното тълкуване. Приемането ѝ би засегнало освен това ефикасното управление на всяко производство по несъстоятелност.

88. Тази теза, повтарям, следва да се отхвърли, тъй като:

– в никой от текстовете на различните езици не се посочва, че вземанията трябва да бъдат не само *предявени* в дадено производство, но и *установени и приети*, за да бъдат предявени впоследствие и в останалите,

– нито Конвенцията, нито придружаващият я доклад ограничават предявяването на вземанията от ликвидатора с условието те да са установени и допуснати в производството, за което е назначен,

– такова ограничаване противоречи на целта на член 32, параграф 2 от Регламент № 1346/2000: поражда разходи и забавя предявяването на вземанията, без да носи ползи. Тъй като допускането и приемането на вземанията зависи във всяко производство от lex concursus, преминаването на тези етапи в някое от тях не е гаранция, че ще същото ще се случи и в останалите [70],

– не може да се счита, че определението „предявени“ в посочения член 32, параграф 2 обхваща и „установени и приети“. Регламент № 1346/2000 разграничава в други разпоредби тези термини [71], отразявайки различните части или етапи, характерни за производството по несъстоятелност,

– в този смисъл е и систематичната връзка между член 32 и глава IV от Регламент № 1346/2000, която предвижда само формалностите при предявяване на такива вземания. За да има съгласуваност, значението на думата „предявени“ следва да е еднакво и на двете места,

– правото на всеки кредитор да предяви дадено вземане в няколко производства, не зависи от неговото установяване и предварително приемане в никое от тях. Тъй като ликвидаторът действа от името и за сметка на кредитора, е логично неговото задължение също да не зависи от преминаването на тези стъпки.

[70] Точка 49 от настоящото заключение in fine.

[71] Вж. член 4, параграф 2, буква з) или член 31.

Д. Допълнителни съображения (краткост на сроковете, предвидени в приложимото право)

89. Обясних, че според мен не са налице аргументи за тълкуване на член 32, параграф 2 от Регламент № 1346/2000 в смисъл, че задължението на ликвидатора се свежда до вземанията, които са установени и приети в производството, за което е назначен.

90. Не считам, че има убедителни доводи да се счита и че по тази или друга причина ликвидаторът се ползва от режим на срокове за предявяване, който дерогира режима, приложим спрямо местните кредитори и спрямо кредиторите, които, след като са предявили вземанията си в дадено производство, решат да ги предявят сами и в останалите производства.

91. NK твърди [72], че предвидените в ZFPPIPP срокове са много кратки и в това отношение са несъвместими с австрийската концепция за производството по несъстоятелност. Поради това не е възможно да се изпълни на практика задължението по член 32, параграф 2 от Регламент № 1346/2000.

92. Тъй като според мен NK допуска посочената изначална грешка (относно характеристиките на вземанията, които следва да предяви в останалите производства), не може да се приеме и свързаният му с нея довод.

93. За разлика от това е правилно да се твърди, че сроковете, установени за предявяване на вземания в която и да е държава членка, не следва да лишават от полезно действие норма от правото на Съюза. Проблемът, който изтъква NK, може да е реален в този смисъл.

94. Краткостта на срокове, предвидени за предявяване на вземанията в различните държави [73], както и различията между тях и по отношение на последиците от просроченото предявяване [74], биха възпрепятствали прилагането на член 32 от Регламент № 1346/2000.

95. Що се касае до параграф 2 от този член, прилагането му би могло да доведе до повторно предявяване на едно и също вземане: кредитор, който не е убеден, че ликвидаторът ще счете за необходимо да предяви вземанията в чуждестранно производство, може да се почувства длъжен да ги предяви сам, за да е сигурен, че ще спази срока [75].

96. Европейският законодател обаче приема различията в законодателствата на държавите членки, когато предвижда прилагането на lex concursus при предявяване на вземанията.

97. Реформата, довела до приемането на Регламент 2015/848, отразява затрудненията на кредиторите, особено на малките кредитори и на малките и средните предприятия, да предявят вземанията си в производства, образувани в чужбина.

[72] Точка 19 от писменото му становище.

[73] Повечето държави са ги установили *абстрактно*: варират между тридесет дни и три месеца. В други държави съдебният орган определя *конкретно* времетраенето, въпреки че обикновено трябва да се спазва минимален срок. Повече разлики има по отношение на предявяването извън срока. Вж. *McCormack*, G., *Keay*, A. et *Brown*, S. European Insolvency Law. Reform and Harmonization. Edward Elgar 2017, p. 193—196 (таблица 5.2).

[74] Пак там.

[75] *Reinhart*, S. Art. 32. — In: *Stürner*, R., *Eidenmüller*, H. et *Schoppmeyer*, H., Münchener Kommentar zur Insolvenzordnung. C. H. Beck, 2016, marg. 17.

98. С Регламент 2015/848 тези затруднения са премахнати с установяването на единно правило, което, от една страна, посочва изрично прилагането на lex concursus по отношение на сроковете и от друга страна, го изменя, като предвижда минимален срок (и неговия dies a quo), в който чуждестранен кредитор да предяви вземането си [76].

99. Продължителността на този срок (тридесет дни) [77] показва, че европейският законодател е възприел решението, което е прието в повечето държави членки.

100. Тъй като е малко вероятно държавите членки да разрешат сами проблемите с адаптирането на различните срокове за предявяване, изпълнението на практика на член 32 от Регламент 2015/848 (както и на член 45 от Регламент 2015/848) изисква синдиците да си сътрудничат, за да се избегне повторното предявяване на едно вземане в едно и също производство по несъстоятелност [78].

V. Заключение

101. С оглед на гореизложеното предлагам на Съда да отговори на Višje sodišče v Ljubljani (Апелативен съд Любляна, Словения) по следния начин:

„Член 32, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност трябва да се тълкува в смисъл, че при предявяване на вземания във вторично производство от ликвидатор по главното производство сроковете за предявяване на тези вземания, както и последиците от неспазването им, се уреждат от закона на държавата, в която е образувано вторичното производство“.

[76] Член 55, параграф 6. Регламент 2015/848 разширява и механизмите за уведомяване на чуждестранния кредитор за образуването на производство в друга държава с норми, свързани с публикуването на производствата в регистрите, взаимосвързаността между регистрите и достъпа до тях. Освен това са въведени подобрения в главата относно предявяването на вземанията.

[77] Спрямо посочените от Комисията в предложението ѝ четиридесет и пет дни (бележка под линия 18 по-горе от настоящото заключение), които Европейският парламент приема (Позиция на Европейския парламент от 5 февруари 2014 г. с оглед приемането на Регламент (ЕС) № …/2014 на Европейския парламент и на Съвета за изменение на Регламент (ЕО) № 1346/2000 относно производството по несъстоятелност, P7_TC1-COD(2012)0360 (ОВ 2017, C 93, 2017 г., p. 366), член 41, параграф 4).

[78] *Wessels*, B., loc. cit., ap. 10867. Член 41 от Регламент 2015/848 установява по-ясно в сравнение с Регламент № 1346/2000 задължението на синдиците да си сътрудничат под всякаква форма, включително сключването на протоколи.